

die iedere veeg in de juiste toonwaarde op de juiste plaats deed zetten. Hij pointilleerde of divisioneerde, wanneer hij dat noodig oordeelde, niet uit theoretische overwegingen, maar om zijn kleur te doen leven.

En zet zijn werk nu eens tusschen dat der moderne Fransche impressionisten, hang het naast Manet, naast Renoir, naast Guys, of ten onzent naast Isaac Israëls, of een ander van dezelfde allure, dan was Goya geen honderd jaar dood, dan was hij nog van dezen tijd.

Dat is het opmerkelijke in het werk van deze beide kunstenaars, dat het, al liggen er eeuwen tusschen, toch zoo op en top modern is, dat de visie op de natuur van den eene, de blik op het leven van den andere nog zoo geheel van dezen tijd zijn, niets verouderd of ouderwetsch.

Daaraan moeten wij het ook toeschrijven, dat wij, niet uit piëteits-overwegingen, noch uit respect voor den ouderdom, maar uit werkelijk begrijpen en aanvoelen, in dezen tijd, de kunst van Albrecht Dürer, zoowel als die van Francesco Goya, zoo voluit genieten en waardeeren kunnen.

R. W. P. Jr.

V. E. VAN UYTVANCK BIJ KLEYKAMP, DEN HAAG.

In den oorlogstijd vestigde zich de Vlaamsche schilder Valentijn Edgar van Uytvanck in ons land, waar hij sedert is blijven werken. Het meest zag men portretkunst van hem, welke door een zekere opzettelijkheid in een niet geheel natuurlijk lijkend streven naar het „psychische portret” niet tot haar recht kwam. Van dien dwang heeft Van Uytvanck zich thans bevrijd en hij toont nu in den Haag, in den kunsthandel „De Bron” een reeks groote portretten, met zacht krijt geteekend, welke voluit voortreffelijk zijn te noemen. Zij doen in de factuur iets denken aan de sierlijke en tot geenszins oppervlakkige manier van Klimt en van Egon Schiele, ons uit de Oostenrijksche tentoonstelling van 1927 bekend, doch dragen desniettemin ten volle het karakter van een persoonlijkheid. Van Uytvanck zet zijn modellen — meestal in halve figuur — groot op blank papier, met een vermijden van alles wat onduidelijk of overbodig is. Nauwelijks schijnt hij het papier aan te raken; zoo even slierende over de blankheid zet hij zijn lijnen, enkele maar, die het doen. Al dadelijk treffen deze composities door de distinctie van het blanke fond en het fijn genuanceerde grijs der teekening; ook door een statige rust, die nooit verveelt, maar altijd ingehouden leven is. Zonder te vervallen in krampachtige pogingen om door gewilde, ongemotiveerde afwijkingen zijn portretten een air van diepzinnigheid te geven, ziet hij van elk model het belangrijke, het wezenlijke en legt dat met beperkte, wel-gekozen middelen vast. Men kan zich dit alles nog een graad verder denken, maar hier is toch al een schoon resultaat bereikt en aangenaam treft de oprechte zuiverheid van dit werk.